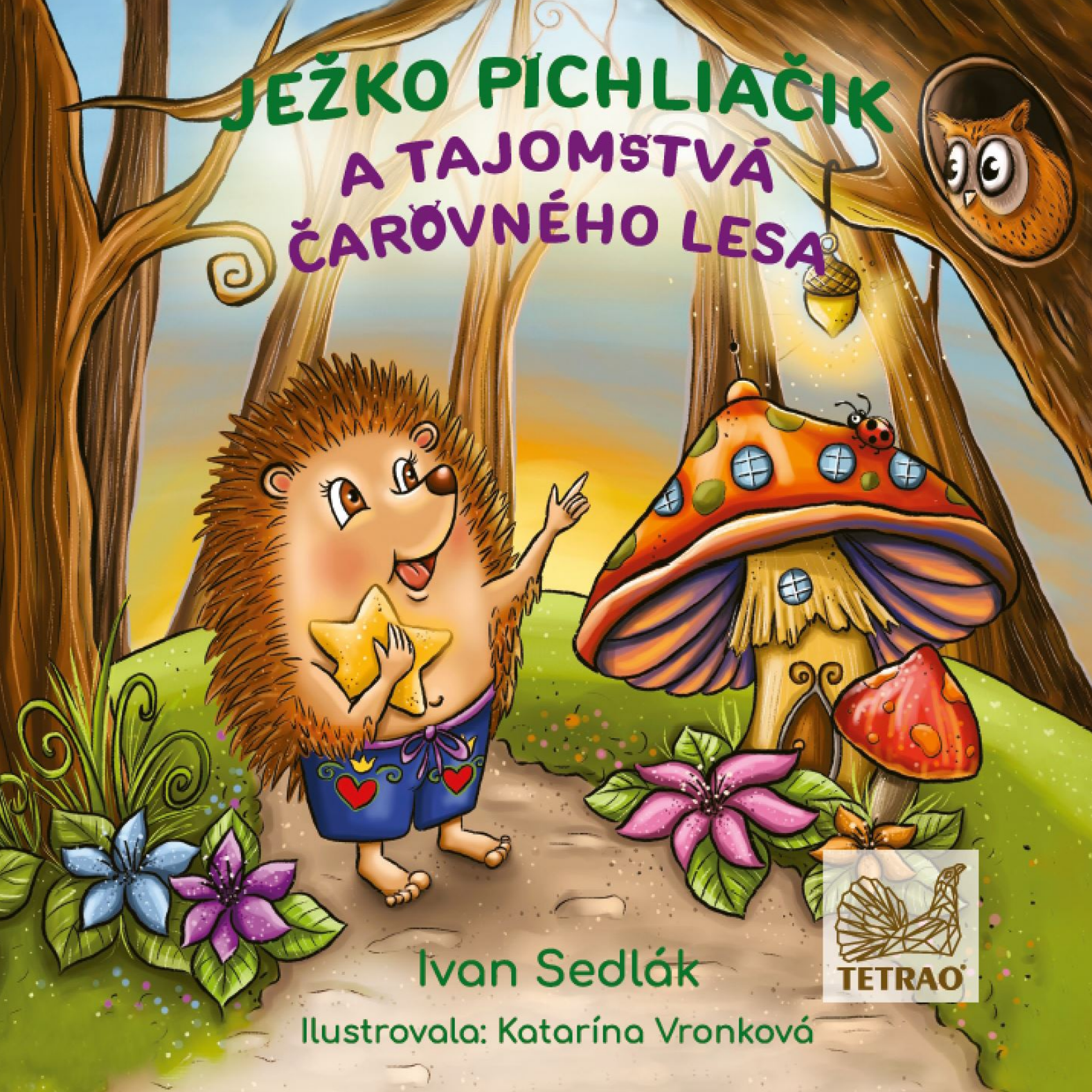

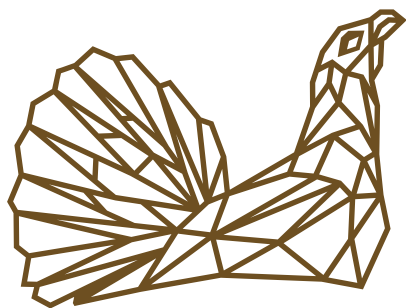
JEŽKO PÍCHLIAČIK A TAJOMSTVÁ ČAROVNÉHO LESA

Ivan Sedlák

Ilustrovala: Katarína Vronková

TETRAO[®]

www.TETRAO.com

www.elist.sk

Za finančnú pomoc pri vydaní tejto knihy ďakujeme značke TETRAO®.

www.TETRAO.com

Autor: © Ivan Sedlák
Ilustrácie: © Katarína Vronková
Korektúra: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Tlač: Finidr a.s., Český Těšín
Rok vydania: 2022, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-435-9

Ivan Sedlák

JEŽKO PICHLIAČIK

A TAJOMSTVÁ
ČAROVNÉHO LESA

PICHLIAČIK A PÚPAVY

Sedí Pichliačik na lavičke pri oblôčiku a odpočíva po príjemne prežitom dni. Labky má síce unavené, zato všetečný ňufáčik vždy v pozore. Onedlho zacíti príjemnú vôňu mamičkiných lievančov.

„Mamička, keby si vedela, akú prekrásnu dúhu som dnes videl!“ rozpráva nadšene Pichliačik. Ústa má plné sladkého cesta, ledva mu rozumieť. „Aj žabiakovi Zelenoočkovi a mačiatkám Berkovi a Berke sa veľmi páčila.“

„Nože spomal', Pichliačik. Všetko pekne poporiadku,“ napomína ježka starostlivá mamička a naloží mu na tanierik ďalší lievanec. Pichliačik sa nedá zastaviť. Opisuje dúhu. Ako sa zjavila po daždi, koľko farieb na nej videl, ako náhle zmizla.

„Koľko krásy dokážu vytvoriť slniečko a dážďik. Hľadel by som na ňu večne.“

No aj slniečko si potrebuje odpočinúť. Zájde za hory a za okienkom Pichliačikovho domčeka sa zotmie. Na oblohe zasvieti mesiačik s hviezdikami. Aj Pichliačikovi sa už zatvárajú očka. Najedený a poumývaný vkĺzne do postielky. Zaželá mamičke dobrú noc a o chvíľu už spokojne drieme.

Len čo svitne ráno, poštekľí niečo Pichliačika na ušku a ňufáčiku.

„Čože je to?“ začuduje sa ospalo. Otvorí jedno očko a hneď nato druhé. Celá izbička je zaliata slnečnými lúčmi.

„To si ty, slniečko. Dobré ráno,“ veselo pozdraví Pichliačik. „Dnes bude ozaj pekný deň, keď sa tak milo usmievaš.“

Slniečko sa poteší. „Aj vodičku som ti zohrialo,“ pochváli sa.

Po rannej rozcvičke sa Pichliačik kotúľa k vaničke. Osviežený a vyumývaný si sadne k raňajkám. Tak mu chutia, že na tanieriku neostane ani omrvinka.

„Dnes pôjdem pozrieť Zelenoočka. Vydáme sa spolu do lesa,“ oznámi mamičke, aby sa nebála, a vezme si ruksačik.

Vykračuje si po lesnom chodníčku, a keď sa dostane k jazierku, už tam naňho čaká kamarát žabiačik. Vo dvojici sú potulky oveľa veselšie.

Slniečko presvitá pomedzi koruny stromov, kvietky príjemne rozvonievajú. Deň už ani nemôže byť krajší. Alebo predsa? Stromy sa náhle rozostúpia a kamaráti sa ocitnú na slnkom zaliatej nevel'kej lúke.

„Jéééj,“ zhíknu naraz pri pohľade na toľkú krásu. „Slniečkové kvietky. A aké sú krásne!“

„Slniečkové kvietky, slniečkové kvietky?“ čudujú sa malé slniečka. „Chichi, chichi, my sme predsa púpavy, púpavy, púpavky,“ rozoznejú sa hlásky po celej lúke.

„Ale ste krásne ako slniečko. A utešene sa usmievate,“ nadchýňajú sa Pichliačik a Zelenoočko.

„Museli by sme rásť na oblohe, ale náš domov je táto lúka. Tu rastieme spolu s travičkou a stromami,“ ozývajú sa púpavy a potešene pokyvujú zlatistými hlávkami. „Veď na oblohe by sa k nám chrobáčikovia, motýle a včielky nedostali. Takto môžu prísť na návštevu, kedy sa im zachce. Včeličky pozbierajú peľ a v úloch potom zo znášky vyrobia chutný medík.“

„Medík je nielen chutný, ale i zdravý,“ súhlasia kamaráti. „Kto má rád medík, má dosť zdravia aj sily. Veru by vás bola na oblohe škoda.“

Aj slniečko prikyvuje. Rado si s púpavami vymieňa úsmevy. Ale čo to? Akési je unavené, jedným očkom už pokukuje po postieľke za horami.

„Veru pôjdeme aj my, aby sme sa domov vrátili za svetla,“ zahlási Pichliačik. Rozlúčia sa s púpavami a tie im na oplátku zamávajú lístočkami.

„Dovidenia, kamaráti. Spomeňte si na nás, keď budete najbližšie piť čajík s medom.“

PICHLIAČIKOVA OTÁZKA

AKEJ FARBY SÚ PÚPAVY - SLNIEČKOVÉ KVIETKY?

PICHLIAČIK A BAŽANT BAŽOPO

Len čo Pichliačik vojde do domčeka, už aj beží za mamičkou.

„Mamička, mamička, dnes som videl kvietky podobné slniečku!“ zvestuje uveľičene. „Sú veľmi milé. Volajú sa púpavy a rastú na lúke.“

Rád by ich ešte navštívil, ale labky má unavené. Sadne si na lavičku pod oknom, aby si oddýchol. Odtiaľ pozoruje zapadajúce slniečko a pri srdiečku ho hreje príjemný pocit. Púpavy sú nielen krásne, ale aj nápomocné. Pomáhajú včielkam s medíkom. A kto zo svojho srdiečka dobro dáva, sám sa dobre máva.

Do izbičky už nazerá mesiačik a na Pichliačika prichádzajú driemoty.

Predtým sa však navečeria, poumýva a len čo mamičke zaželá dobrú noc, je pripravený privítať sničky.

